

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Nick Hornby
HIGH FIDELITY

Copyright © 1995 by Nick Hornby
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-864-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nik Hornbi

HIGH FIDELITY

Prevela Vesna Milinčić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

ONDA...

Lista najznačajnijih pet devojaka s kojima sam se razišao (hronološki) izgleda ovako:

- 1) Alison Ešvort
- 2) Peni Hardvik
- 3) Džeki Alen
- 4) Čarli Nikolson
- 5) Sara Kendru.

To su bili raskidi koji su zaista boleli. Vidiš li svoje ime na ovoj listi, Lora? Pretpostavljam da bi se eventualno našla na spisku prvih deset, ali te nema među prvih pet; ta su mesta rezervisana za poniženja i povređivanja koja ti naprosto nisi sposobna da naneseš. To verovatno zvuči surovije nego što mi je bila namera, a i činjenica je da smo matori da jedno drugom nanosimo bol, što je dobra, a ne loša stvar, pa stoga ne treba da te pogađa to što se nisi probila među prvih pet. Ti jebeni dani su za nama i hvala bogu da smo ih se rešili; u to vreme, biti nesrećan zbilja je nešto značilo. Sada je to samo dosadan teret, poput prehlade ili besparice. Ukoliko si zaista želela da me dovedeš u škripac, trebalo je da se pojaviš ranije.

* * *

Alison Ešovrt (1972)

Večeri smo provodili muovajući se po parku koji se nalazio nedaleko od moje kuće. Stanovao sam u Hartfordširu, kao što sam mogao da živim u ma kom predgrađu u Engleskoj: bila je to ona vrsta prigradskog naselja i parka tri minuta udaljenog od kuće, pravo niz ulicu u kojoj je smešteno nekoliko radnji (samoposluga, trafika, prodavnica pića). Nije bilo nikakvog znaka koji bi vam pomogao da se geografski orijentišete; ukoliko su prodavnice bile otvorene (a radile su do pola šest, četvrtkom do jedan, dok nedeljom nisu ni otvarane), mogli ste da svratite u trafiku i potražite lokalne novine, ali vam čak ni to ne bi moglo biti od naročite pomoći.

Imali smo dvanaest ili trinaest godina i tek smo otkrili ironiju – ili barem ono što sam kasnije razumeo kao ironiju – sebi smo dopuštali da se igramo na ljuļaškama, vrtešci i drugim dečjim, uglavnom zanemarenim spravama jedino ukoliko smo to činili s dozom samosvesne, ironične ravnodušnosti. to je podrazumevalo ili ponašanje u stilu „ja nisam odavde“ (zviždanje, ćaskanje, ludiranje s opuškom cigarete ili bismo kutijom šibica obično proizvodili željeni efekat) ili pak koketiranje s opasnošću, poput skakanja s ljuļaški u trenutku kad bismo se na njima vinuli najviše što možemo, uskakanja na vrtešku kad se najbrže okreće, ili paradiranja na ringišpilu kad bi čun na kome smo stajali dostigao gotovo vertikalan položaj. Ukoliko biste nekako dokazali da ste ovim dečjim zanimacijama mogli sebi da prospete mozak, onda su takve igrarije bile nekako OK.

Međutim, ironija nam nije bila jača strana kad su na red došle devojčice. Prosto nismo imali vremena da je izgradimo. Čas uopšte nisu bile prisutne, bar ne onako kako bi nas to zanimalo, a odmah potom nisi mogao da ih izbegneš; bile su svuda naokolo. U jednom trenutku želeo si da ih lupiš po glavi zato što su tvoje, ili već nečije sestre, a već u sledećem hteo si da... u stvari, nismo znali šta smo dalje hteli, ali bilo je tu nečega, nečega. Gotovo preko noći, sve te sestre (nije bilo druge vrste devojaka, bar ne još) postale su zanimljive, uznemirujuće čak.

I šta to sada imamo što nismo ranije? Piskutave glasove, ali piskutavi glasovi uistinu nisu ništa naročito – čine te smešnim, a ne poželjnim. Rasle su nam i stidne dlačice koje su bile naša tajna – striktno između nas i naših međunožja, i trebalo je da prođu godine da bi osoba suprotnog pola potvrdila da se nalaze tačno tamo gde im je i mesto. Devojčice su, s druge strane, očigledno imale grudi i, u skladu s tim, sasvim nov način hoda: s rukama prekrštenim preko grudnog koša, u stavu koji je istovremeno prikrivao ovu novinu i na nju skretao pažnju. Potom su počele da koriste šminku i parfem, uvek jeftine proizvode koje su nanosile nevešto, katkad čak komično, ali je to ipak bio prilično zastrašujući znak da su se stvari razvijale bez nas, mimo nas, iza naših leđa.

Počeo sam da izlazim s jednom od njih... ne, to nije tačno, pošto nisam imao ni najmanjeg udela u odlučivanju o tome. Ne mogu da kažem ni da je ona počela da izlazi sa mnom: problem je u toj frazi „izlaziti s nekim“ jer ukazuje na neku vrstu jednakosti i ravnopravnosti. Zapravo se sestra Dejvida Ešvorta, Alison, odvojila od ženske grupe koja se svake večeri skupljala pored klupe i naprosto me uzela pod svoje, odvučavši me od ljuljaške.

Ne mogu da se setim kako je to izvela. Mislim da nisam bio ni svestan šta se dešava, zato što sam se tokom našeg prvog poljupca, mog prvog poljupca, osećao sasvim zbunjeno,

potpuno nesposoban da objasnim kako smo Alison Ešovrt i ja postali tako prisni. Čak nisam bio ni siguran kako sam završio na njenoj strani parka, podalje od mesta gde su se nalazili njen brat i Mark Godfri i ostali, niti kako smo se odvojili od njene ženske družine, niti zašto se nagnula licem prema meni tako da sam znao da treba da spustim usta na njena. Cela epizoda izmiče racionalnom objašnjenju. Ali, sve te stvari su se dogodile, i gotovo u potpunosti ponovile druge i treće večeri.

Šta sam mislio da radim? Šta je ona mislila da radi? Sada, kada želim s nekim da se ljubim na taj način, usta na usta, prepleteni jezici i te stvari, to je stoga što želim još nešto: seks, izlaske u bioskop petkom uveče, nečije društvo i razgovor, zasnivanje porodice ili čvrste veze, da mi neko donosi aspirine u krevet kad sam bolestan, još jedan par ušiju za moje ploče i kompakt-diskove, možda mališana koji će se zvati Džek i devojčicu Holi ili Mejzi, još nisam odlučio. Ali ništa od toga nisam želeo od Alison Ešovrt. Ni decu, pošto smo i sami bili deca, ni odlaske u bioskop petkom uveče, budući da smo filmove gledali subotom pre podne, ni aspirine, jer mi ih je donosila mama, čak ni seks, molim te bože, ne seks, naročito ne seks, najstrašniji i najstrašniji izum ranih sedamdesetih.

Pa, u čemu je, onda, smisao i značaj cele te operacije? Stvar je u tome što ga nije ni bilo; jednostavno smo se izgubili u mraku. Delimično smo oponašali starije (do 1972. godine video sam kako se ljube Džejms Bond, Sajmon Templar, Napoleon Solo, Barbara Vindzor i Sid Džejms ili možda Džim Dejl, Elsi Taner, Omar Šarif i Džuli Kristi, Elvis, kao i mnoštvo drugih crnih i belih ljudi koje je moja mama želela da gleda, iako nikada nisu pomerali glavu s jedne na drugu stranu), delimično smo podlegli hormonskim zahtevima, delimično pritisku da se ne razlikujemo od drugih (Kevin Banister i Elizabet Barns činili su to već nekoliko nedelja), delimično iz čiste panike... U tome nije bilo svesne namere, želje, niti zadovoljstva,

ničeg izuzev dotad nepoznate, prijatne topline u utrobi. Bili smo puke životinjice, što ne znači da smo do kraja nedelje divlje cepali gornje delove odeće, već da smo, metaforički rečeno, počeli jedno drugom da njuškamo zadnjicu, ne nalazeći pritom da je njihov miris sasvim odbojan.

Ali, slušaj, Lora: četvrte večeri našeg zabavljanja, kad sam se osvrnuo u parku, ugledao sam Alison kako na klupi grli Kevina Banistera, dok Elizbet Barns nigde nije bilo. Niko od nas – ni Alison, ni Kevin, ni ja, ni seksualno sasvim neupućeni klinци koji su visili na ljušači nisu ništa rekli. Bio sam duboko povređen, lice mi se zažarilo i odjednom sam zaboravio da hodam a da pritom ne budem svestan svakog dela svog tela. Šta da učinim? Kuda da odem? Nisam želeo sukob; nisam želeo da sedim tamo s njih dvoje; nisam hteo da idem kući. I tako, maksimalno se usredsredivši na stazu koja je vodila između devojića i dečaka, i ne podižući pogled, ne skrećući ga ni levo ni desno, niti se osvrćući, krenuo sam natrag prema onima koji su silazili sa ljušačke. Na pola puta prema kući napravio sam jedinu grešku: zastao sam i pogledao na sat, iako, da me ubiješ, ne znam šta sam time hteo da pokažem, ili koga sam pokušavao da obmanem. I koliko bi to sati, napokon, trebalo da bude, da navede trinaestogodišnjeg dečaka da ostavi devojiću i krene prema igralištu, dok mu se dlanovi znoje, srce ludački udara, a on se očajnički trudi da ne zaplače? Svakako ne četiri sata posle podne, i to krajem septembra.

Maznuo sam cigaretu od Marka Godfrija, udaljio se i seo sam na vrtešku. „Ništarija“, prosiktao je Alisonin brat Dejvid, a ja sam mu se zahvalno nasmešio.

I to je bilo to. U čemu sam pogrešio? Prvo veče: park, cigareta, pipkanje. Drugo veče: isto. Treće veče: isto. Četvrto veče: šutnula me. OK, OK. Možda je trebalo da prepoznam znake. Možda sam to sam tražio. Negde oko tog drugog *isto* trebalo je da uočim da smo ušli u kolotečinu i da sam dopustio da se

Nik Hornbi

stvari u toj meri poremete da je ona počela da traži nekog drugog. Ali mogla je da pokuša da me upozori, da mi kaže! Mogla je barem da mi da još nekoliko dana da ukapiram stvari!

Moja veza s Alison Ešvort trajala je šest sati (tri puta po dva sata slobodnog prostora između škole i „Nejšenvajda“), tako da teško mogu da tvrdim da sam navikao na nju, da ne znam šta bih sa sobom. U stvari, teško da mogu da prizovem u sećanje bilo šta o njoj. Duga crna kosa? Možda. Mala? Niža od mene, svakako. Kose oči, gotovo istočnjačkog izgleda i taman ten? To je mogla biti ona, ili neka druga. Svejedno. Ali, ukoliko bismo listu pravili na osnovu intenziteta bola, a ne hronološki, stavio bih je na drugo mesto. Lepo bi bilo pomisliti da su se, kada sam odrastao, vremena promenila, ljubavne veze postale prefinjenije, žene manje okrutne, ja manje osetljiv, reakcije oštrije, instinkti razvijeniji. Ali izgleda da je nešto od onoga što se zbilo te večeri obeležilo sve što mi se potom dešavalo; kao da su sve moje druge ljubavne storije bile neka vrsta verzije te prve. Dabome, nikada više nisam morao da prođem tim beskrajno dugim putem, uši mi nisu tako plamtele i nikada ponovo nisam morao da se očajnički koncentrišem na sopstveno koraćanje da bih izbegao podrugljive poglede i navalu suza... ne zaista, ne istinski, ne u toj meri. Samo se ponekad tako osećam.

Peni Hardvik

Peni Hardvik je bila fina devojka i sada sam u potpunosti sklon finim devojka, iako onda u to nisam bio sasvim siguran. Imala je finu mamu i finog tatu, i finu kuću, izdvojenu, s baštom i drvetom i ribnjakom, i fino oblikovanu frizuru (bila je plavuša, uvek čiste, zdrave kose srednje dužine, uredno očešljane), i fine nasmešene oči, i finu mlađu

sestru koja mi se ljubazno osmehivala kad bih zazvonio na ulaznim vratima i nije nam smetala. Imala je fine manire – moja mama ju je volela – i uvek je imala dobre ocene. Peni je lepo izgledala, a njeni omiljeni pevači bili su Karli Sajmon, Kerol King, Džejms Tejlor, Ket Stivens i Elton Džon. Mnogi ljudi su je voleli. U stvari, bila je toliko fina da mi nije dopuštala da stavim šaku ispod njenog brushaltera, pa čak ni da ga dodirnem, i tako sam završio s njom, iako joj, jasno, nisam rekao zbog čega. Plakala je, a ja sam je mrzeo jer sam se zbog toga osećao loše.

Mogu da zamislim u kakvu je osobu izrasla Peni Hardvik: u finu osobu. Znam da je otišla na koledž, bila dobar student i potom se zaposlila kao producent na BBC-ju. Kladam se da je bistra, ozbiljna, ponekad možda i previše, i ambiciozna, ali ne na način od kog ti se povraća; u njoj je bilo svega toga i dok smo se zabavljali, i u nekom drugom periodu mog života smatrao bih da su sve te osobine veoma privlačne. Tada, međutim, nisu me zanimale vrline, već samo grudi, pa prema tome ona nije bila dobra za mene. Voleo bih da mogu da kažem da smo vodili duge, zanimljive razgovore i da smo ostali bliski prijatelji u tom tinejdžerskom razdoblju – bilo bi divno družiti se s njom – ali mislim da uopšte nismo pričali. Išli smo u bioskop, na žurke i u klubove, i rvali smo se. Rvali smo se u njenoj spavaćoj sobi, u mojoj spavaćoj sobi, u njenoj dnevnoj sobi, u mojoj dnevnoj sobi, u spavaćim sobama na kućnim zabavama, i u dnevnim sobama na kućnim zabavama, a leti smo se rvali na raznim travnatim površinama. Rvali smo se uvek oko iste, poznate stvari. Ponekad bi mi toliko dosadilo da pokušavam da joj dotaknem grudi da sam probao da je dodirnem između nogu, što je u izvesnom smislu predstavljalo autoparodičan gest: kao kad neko odbije da vam pozajmi pet funti, a vi onda zatražite pedeset.

Evo kakva su pitanja dečaci iz moje škole postavljali jedni drugima (nju su i pohađali samo dečaci): „Jel' se vataš s nekom?“; „Daje li ti da je drpaš?“; „Koliko daleko te pušta?“ i tako dalje. Ponekad su pitanja bila podsmešljiva u iščekivanju negativnog odgovora: „Ne vataš se, je li tako?“; „Nisi je ni za sisu pipnuo, a?“ Devojke su, međutim, bile sklone da upotrebljavaju trpno stanje. Peni se služila izrazom „razdevičena“: „Ne želim još da budem razdevičena“, objasnila bi strpljivo i možda pomalo tužno (izgleda da je razumela da će jednog dana, ali ne sada – morati da popusti i da joj se, kada se dogodi, to neće dopasti) pošto bi po hiljaditi put sklanjala svoju šaku sa svojih grudi. Napad i odbrana, nasrtaj i odbijanje... kao da su grudi delići imovine koju je nezakonito prigrabio suprotan pol pravno gledano, bile su zapravo naše i želeli smo da nam budu vraćene.

Ali, na sreću, bilo je izdajnika, petokolonaša u protivničkom taboru. Pojedinci su znali koje momke njihove devojke „puštaju“ da im čine sve; ponekad su te devojčice bile i same veoma aktivne u tome. Naravno, niko nije čuo da je bilo koja od njih otišla dalje od toga da se svuče, ili čak da skine ili otkopča donje rublje. Za takvu bi se smatralo da je u saradnji otišla predaleko. Razumeo sam da su se naprosto tako ponašale da bi ohrabrine približavanje. „Podmeće stomak i sve ostalo“, s odobravanjem je naglasio Klajv Stivens pričajući o devojci svog brata; trebalo mi je gotovo godinu dana da uvežbam ovaj manevar. Nije ni čudo što se još sećam imena one koja je „podmetala stomak“ (Džudit); ni danas ne bih imao ništa protiv da je ponovo sretnem.

U svim ženskim časopisima pronaći ćete istovetne žalbe: muškarci – ti dečaci od deset, dvadeset, trideset ili više godina – beznačajno su loši u krevetu. Ne zanima ih „predigra“; ne trude

se da stimulišu erogene zone partnerke; sebični su, lakomi, požudni, nespreni, nedelikatni. Ne možete se oteti utisku da su ove pritužbe na izvestan način ironične. Svojevremeno, jedino što smo želeli bila je predigra, a devojčice za to nisu bile zainteresovane. Nisu želele da ih dodirujemo, milujemo, stimulišemo, uzbudimo; u stvari, obično bi nas tresnule ukoliko bismo pokušali tako nešto. Prema tome, uopšte nije posebno iznenađujuće što nismo naročito dobri ljubavnici. Dve ili tri duge godine, veoma važne u našem biološkom razvoju, vrlo smo grubo odvrćani od same pomisli na to. U uzrastu od četrnaeste do dvadeset četvrte, predigra više nije ono što su dečaci hteli, a devojčice izbegavale, već nešto što žene žele, a muškarcima je dosadno. (Ili bar tako kažu. Što se mene tiče, meni se predigra sviđa uglavnom stoga što je vreme kada je do-dir bio sve što sam želeo, uznemirujuće živo u mom sećanju). Ukoliko mene pitate, savršen spoj bio bi između žene koja čita „Kosmopoliten“ i četrnaestogodišnjeg klinca.

Da me je neko pitao zašto sam se tako fanatično ustremio na to da zgrabim delić grudi Peni Hardvik, ne bih umeo da odgovorim. A da je neko pitao Peni zašto se tako fanatično upinjala da me u tome spreči, kladim se da bi se i ona zbunila. Zašto mi je to bilo tako važno? Uostalom, nisam tražio ništa zauz-vrat. Zašto nije htela da joj stimulišem erogene zone? Nemam pojma. Znam samo da bi se odgovori na sva ta komplikovana pitanja mogli naći u tom užasnom, plahovitom interegnumu između prvih stidnih dlačica i prvog upotrebljenog „dureksa“.

U svakom slučaju, možda i nisam želeo da uvučem šaku pod njen brushalter tako silno kao što sam mislio. Možda su neke druge osobe želele da je dodirnem više nego što sam to ja hteo. Nakon nekoliko meseci borbe s Peni po raznoraznim sofama, bilo mi je dosta: priznao sam jednom drugu, što nije, kada razmislim o tome, bilo pametno, da nisam ništa posti-gao, a ovaj je to preneo nekim drugim dečacima, i tako sam

postao meta brojnih surovih i neslanih šala. Dao sam Peni još jednu šansu, u mojoj spavaćoj sobi, dok su moji mama i tata u gradskoj većnici gledali neku „prigodnu popularnu pozorišnu predstavu“; pribegao sam i izvesnoj dozi sile koja bi uvredila i prestrašila i odraslu ženu, ali to me nikud nije odvelo, tako da smo, kada sam je otpratio kući, jedva reč progovorili.

Kada smo sledeći put izašli, bio sam grub prema njoj i kada je, pred polazak kući, pokušala da me poljubi, nisam joj dopustio. „Čemu to?“; pitao sam je. „Ionako nas nikuda ne vodi.“ Kada me je nakon toga pitala želim li da se i dalje viđamo, pogledao sam na drugu stranu. Zabavljali smo se tri meseca i to se gotovo moglo nazvati stalnom vezom. (Čak su nam se i roditelji upoznali. I svideli su se jedni drugima.) Ona je plakala, a ja sam je se gnušao zato što je u meni izazvala osećaj krivice i što me je navela da raskinem s njom.

Izašao sam s devojkom po imenu Kim, koja, kako sam saznao iz pouzdanih izvora, nije bila sasvim neiskusna i koja (kako sam ispravno pretpostavio) neće imati ništa protiv fizičke intimnosti; Peni je izašla s Krisom Tomsonom iz mog odeljenja, dečkom koji je do tada imao više devojaka nego svi mi zajedno. Izgubio sam tlo pod nogama, a i Peni je bila zbunjena. Jednog jutra, otprilike nakon tri nedelje otkako sam se poslednji put „porvao“ s Peni, Tomson je uleteo u razred i bučno mi se obratio:

„Hej, Fleming, ti, grčeviti! Pogodi koga sam sinoć kresnuo!“

Imao sam utisak da se prostorija okreće.

„Za tri meseca nisi uspeo ni da je uhvatiš za sisu, a ja sam je sredio već prve nedelje!“

Poverovao sam mu; svi su znali da je dobijao sve što bi poželeo. Bio sam ponižen, potučen, ispao sam iz igre; bio sam odjednom glup, mali i mnogo, mnogo mlađi od ovog neprijatnog, prekrupnog, brbljivog morona. Nije bilo razloga da se toliko žderem. Tomson je bio čvrsto na svom terenu kada bi

se poveo razgovor o donjem delu tela, pored mnoštva balavih budala iz 4B koji nikad nisu ni zagrlili devojkju. Mora da im je i moje iskustvo, iako o njemu nisam govorio, izgledalo nedostižno. Sve u svemu, ne bi se reklo da sam izgubio mnogo od do tada stečenog ugleda. Ali i dalje nisam uspevao da razumem šta se dogodilo. Kako se ovaj preobražaj odrazio na Peni? Kako je, od devojkje koja nije dopuštala ni najmanju telesnu bliskost, postala devojkja koja „ide do kraja“? Možda je bilo najbolje da o tome previše ne razmišljam; nisam želeo da saosećam s bilo kim izuzev sa samim sobom.

Pretpostavljam da je na kraju s Peni sve ispalo dobro, kao što ni ja nisam loše prošao, i sklon sam da pomislim da čak ni Kris Tomson nije baš najgora osoba na svetu. Barem ga je teško zamisliti kako na radnom mestu, u banci, osiguravajućem zavodu, prodajnom salonu automobila, žurno baca akten-tašnu i s bučnom veselošću obaveštava kolegu kako mu je „sredio“ ženu. (Mada nije teško ni zamisliti da ju je zaista „sredio“. Čak i onda je ličio na nekoga ko muva tuđe žene.) Žene koje osuđuju muškarce – a zaista ima mnogo toga zbog čega to s pravom čine – trebalo bi da se sete kako smo krenuli i kroza šta smo sve morali da prođemo na tom dugom putu.

Džeki Alen (1975)

Džeki Alen bila je devojkja mog prijatelja Fila i ja sam mu je skinuo – lagano, strpljivo, nakon nekoliko meseci. Nije bilo lako. Zahtevalo je mnogo vremena, truda i lukavstva. Fil i Džeki počeli su da se zabavljaju otprilike kad i Peni i ja, s tim što je njihova veza bila stabilna i duga: zajedno su prošli period formiranja i bili su naš zlatan, uzoran

par, naši Pol i Linda, ili Njuman i Vudvardova, živi dokaz da je i u ovom nevernem, izdajničkom, nestalnom svetu moguće biti postojan i ne menjati mišljenje iz časa u čas.

Nisam naročito siguran zašto sam hteo da im rasturim vezu, u inat i njima i onima koji su želeli da ostanu zajedno. Ali ispalo je kao kad u prodavnici odeće ugledate gomile lepih, raznobojnih majica i odlučite da kupite jednu. Kad je donesete kući, nikad nije ista kao u izlogu. Tamo je izgledala dobro zato što je bila okružena odgovarajućim komadima, adekvatno sparena s njima. Na izvestan način, tako je bilo i sa nama. Nadao sam se da će, ukoliko izađem s Džeki, nešto od tog elitizma koji se pripisuje iskustvu preći i na mene, ali naravno, pošto više nije bila s Filom, od toga nije ostalo ništa. (Da je to bilo ono što sam želeo, možda je trebalo da tražim način da izađem s oboje, ali takva stvar dovoljno je teška da te obeshrabri i kad si stariji; sa sedamnaest godina to može nasmrt da te uplaši.)

Fil je subotom počeo da radi u jednom butiku muške odeće, i ja sam se „ugurao“. Oni među nama koji nisu radili, ili oni poput mene, koji su radili po podne, posle škole, ali ne i vikendom, sastajali su se subotom predveče i šetali s jednog na drugi kraj Glavne ulice, trošili mnogo vremena i novca u prodavnici „Harlekin rekords“ i „častili se“ (nekako smo kupili izraze koje su upotrebljavale naše majke, karakteristične za posleratno vreme uzdržavanja) pomodnom filter-kafom. Ponekad bismo posetili Fila; s vremena na vreme mi je prepustao svoje pravo na kupovinu s popustom. To me nije sprečilo da mu tucam devojkicu iza leđa.

Iskusio sam, i Alison i Peni naučile su me tome, da te ljubavni neuspeh može razbiti, ali dotad nisam znao da se možeš osećati bedno i kad ti pođe za rukom da nekog osvojiš. Džeki i ja bili smo nesrećni na izvestan uzbudljiv način, svojstven odraslima. Tajno smo se sastajali i telefonirali jedno drugom, tajno vodili ljubav i pitali se: „Šta da radimo?“, i pričali kako

bi bilo lepo da više ne moramo da se krijemo. Nikada nisam zaista razmišljao je li to bila istina ili ne. Za takva preispitivanja nije bilo vremena.

Nastojao sam da ne povredim previše Fila – dovoljno sam se loše osećao što je sve tako ispalo, što se tucam s njegovom devojkom i sve ostalo. Međutim, to je postalo neizvesno onda kada je Džeki posumnjala u Fila, a ja sam morao da pothranjujem te sumnje, kao da je reč o kakvim majušnim, slabunjavim mačićima koji će napokon postati snažni i zdravi, sa sopstvenim i nesputanim mačjim opaskama.

A onda sam jedne večeri, na nekom žuru, video Fila i Džeki kako stoje u čošku; Fil je očigledno bio veoma ojađen, bled i gotovo se rasplakao, a potom smo otišli kući i ona mi je ujutru telefonirala i predložila mi da se prošetamo, pa smo izašli i više se nismo krili; to je potrajalo oko tri nedelje.

Reći ćeš da je to bilo detinjasto, Lora. Reći ćeš da je glupo što poredim Roba i Džeki s Robom i Lorom koji su u srednjim tridesetim, etablirani i žive zajedno. Reći ćeš da je preljuba odraslih drastičnija od tinejdžerske, ali nisi u pravu.

Od tada sam nekoliko puta bio deo ljubavnog trougla, ali je to prvo iskustvo bilo najsnažnije. Fil više nikad nije progovorio sa mnom; nismo više bili deo subotnjih šoping gužvi. Filova mama zvala je telefonom moju mamu. U školi mi je nekoliko nedelja bilo vrlo neprijatno.

Uporedi ondašnju situaciju s eventualnom sličnom zbrkom u koju bih upao sada: mogu da se sklonim u raznorazne krčme i klubove, da ostavim uključenu telefonsku sekretaricu, da izlazim više, ili da više ostajem kod kuće, da švrljam okolo sa svojim drugarima, ili da steknem nove prijatelje (u svakom slučaju, moji prijatelji nisu nikad njeni prijatelji, ko god da je ona), da izbegnem kontakte s roditeljima nezadovoljnim mojim ponašanjem.

Međutim, takva bekstva nisu bila moguća u ranoj mladosti. Morao si da se suočiš sa situacijom i prihvatiš je, ma kakva da je bila.

Ono što me je najviše zaprepastilo bilo je osećanje ravnodušnosti koje me je obuzelo kad mi je Džeki telefonirala tog nedeljnog jutra. Nisam to mogao da razumem. Mesecima sam pleo mrežu kako bih je se domogao i, kada je napokon kapitulirala, nisam osećao ništa, baš ništa. Naravno, nisam to mogao da joj kažem, ali nisam mogao ni da pokažem oduševljenje koje je očekivala, pa sam odlučio da na desnoj ruci istetoviram njeno ime.

Ne znam. Bilo mi je znatno lakše da se doživotno unakazim nego da saopštim Džeki da je sve što se dogodilo među nama zapravo groteskna, besmislena greška – da sam se zapravo samo zapetljao. Prema mojoj čudnoj logici, ukoliko joj pokažem tu tetovažu, neću morati da se maltretiram tražeći reči kojima bih se pravdao.

Napominjem da ne pripadam vrsti momaka koji se najčešće tetoviraju; nikad nisam bio neki rokovski dekadent ili kakav problematičan fajter. Ali, u to vreme, u našoj školi zavladao je neviđena moda tetoviranja i pouzdano znam da neki tridesetpetogodišnjaci, knjigovođe i nastavnici, direktori i programeri, na koži imaju utisnute užasne poruke.

Samo sam hteo diskretne inicijale Dž i R i malo srce između njih na mišici, ali Viktor, majstor tetovaže, nije imao takvu mustru.

„Koje je prvo slovo njenog imena, Dž ili R?“

„Dž.“

„I koliko dugo si s tom ptičicom Dž?“

Bio sam prestrašen izgledom ateljea koji je odisao agresivnom muževnošću – izgledom ostalih klijenata (krimi face,